

ζωτά, νήματα, τυριά, βουτύρατα, κρασιά, ψάρια, ζάχαρη, γυαλί, μάρμαρα κλ.). Έτσι και τα χώματα τα ελληνικά θα μένουν σ' ελληνικά χέρια και ο λαός θα βρίσκει καλή δουλειά και θα γλυκαίνεται και θα μνήσκει στον τόπο του και θα πληθαίνει και θα πλουταίνει χωρίς να πηγαίνει σε ξένους τόπους για ν' έβρει καλλίτερα.

Β') Το ίδιο να κάνουμε και στο ελεύθερο βασίλειο. Να γίνουν μεγάλες επιχειρήσεις, γεωργικές, βιομηχανικές, εμπορικές, ναυτικές. Η Θεσσαλία μπορεί να θρέψει χιλιάδες ανθρώπους ακόμη. Έχει όμως ανάγκη υδραυλικά έργα για να γίνει καλλίτερη και σιγουρότερη ή καλλίεργα και ή έσοδιά. Είμαστε ναυτικό έθνος και όμως μια άτυποπλοική έταιρία της προκοπής για έπιβάτες από την Αθήνα στην Πόλη, στη Θεσσαλονίκη και στη Σμύρνη δεν υπάρχει. Και μεταλλεία άπειρα έχει ο τόπος μας, και πόσα άλλα. Πρέπει να βρίσκει δουλειά ο λαός. Ο τόπος μας έχει να μάς θρέψει, έννοια σας, φτάνει να ξέρουμε ν' άνιόγουμε δουλειές, και τότε θα βρίσκουμε γλύκα στον τόπο μας.

Γ') Σά θέλει κανείς και καλά να χτίσει και χτίρια για να μείνει τ' όνομά του άθάνατο, ως χτίσει στρατώνες και άποθηκες, υδραγωγεία, γεφύρια, ως φρειάς, δρόμους και σιδηροδρόμους, ως ναυπηγήσει πολεμικά καράβια. Θά πῆτε, γιατί να μη χτίσει και σχολεία. Μά γι' αυτό θα μιλήσουμε άμμεσα παρακάτω.

Δ') Σχολεία στην Ελλάδα δε χρειαζόμαστε, έχουμε αρκετά, και δημοτικά και γυμνάσια και πανεπιστήμιο. Τα γυμνάσια στην Ελλάδα είνε πάρα πολλά μάλιστα. Να ήταν τρόπος να έδιναν οι πλούσιοι μας χρήματα για να κλειστούνε μερικά. Γιατί τα γυμνάσια βγαίνουν άνθρωποι όχι της δουλειάς, μά χροσμέρηδες και άκαμάτες που γυρεύουν θέσες. Κ' οι τέτοιοι άνθρωποι είνε ψώρα σ' έναν τόπο. — Και μολοντί το πανεπιστήμιο που έχουμε, κι' αυτό πολύ μάς πέφτει, βρέθηκε κάποιος πλούσιος να μάς φτειάσει και δεύτερο. Κρίμα στα χρήματα!

Σχολεία χρειαζόμαστε άλλου. Σχολεία—όχι με χτίρια μεγαλόπρεπα, παρά απλά, παστρικά και άερα—όχι γυμνάσια, παρά δημοτικά σχολεία γι' αγόρια και για κορίτσια και νηπιαγωγεία—όχι με πολλούς δασκάλους και δασκάλες, παρά μ' ένα, δυό ή τρεις το πολύ, μά καλούς, καλοπληρωμένους, να αγαπούνε τα παιδιά και τη δουλειά τους, και να ξέρουν τί περιμένει το έθνος απ' αυτούς και από τα σχολεία του—τέτοια σχολεία χρειαζονται στην Τουρκία (στην Ανατολή και στη Ρούμελη) και μάλιστα εκεί που δε μιλούν ακόμα οι Έλληνες καλά τα ελληνικά, παρά άνακατώνουν και τούρκικα και σλαβικά.

Ε') Χρήματα χρειαζείται και ο στρατός και ο στόλος.

Νά λοιπόν που μπορούσαν να πηγαίνουν κάμποσα χρήματά μας. Γιατί, σημειώστε το καλά, δε μιλούμε μονάχα στους πλούσιους, μιλούμε σ' όλους, και σε κείνους που μόνο μια δεκάρα μπορούν για το γενικό καλό να χαρίσουν το χρόνο. Όλοι μας έχουμε χρέος να βοηθήσουμε για να αγοράζονται και να δουλεύονται τσιφλίκια και χωράφια, να γίνονται σχολεία εκεί που χρειαζονται, να βρίσκεται πάντα έτοιμος και καλογυμνασμένος ο στρατός και ο στόλος, να δουλεύεται το χώμα το ελληνικό όσο μπορεί περισσότερο και καλλίτερα, και ούτε μια σπιθαμή γῆς να μη μείνει άνόργωτη.

Πλούτος δεν είνε το χρήμα. Πλούτος είνε ή δουλειά. Ποτί δεν είμαστε φτωχοί όσο μπορούμε και δουλεύουμε. Και πρέπει πρώτ' απ' όλα να δουλεύουμε στον τόπο μας και να τον καλοδουλεύουμε τον

τόπο μας σαν κάτι που το άγχοπουμε περισσότερο από κάθε άλλο πράμα. Πρέπει να καταλάβουμε μικρά και μεγάλοι, πλούσιοι και φτωχοί, πώς το ξενίτεμα δεν είνε καλό πράμα, όσο εμείνε άδούλευτος ο τόπος μας και το έθνος μας δεν έγινε δυνατό και μεγάλο για να μπορεί να ζήσει δίχως τη βοήθεια όλων των παιδιών του. Μας χρειαζείται σιμά της ή πατρίδα, να μάς έχει στο χέρι. Δεν είνε σωστό να της ξεφεύγουμε. Έπειτα καθώς είπαμε, τα ελληνικά τα χώματα μπορούν να μάς θρέψουν, είνε λογής λογής και τα περισσότερα πλουτοφόρα. Αντί να πηγαίνουμε στην Αμερική και στην Αφρική, μπορούμε, όσοι δεν είμαστε εύχαριστημένοι με τη δουλειά στον τόπο μας, να πηγαίνουμε σ' άλλους ελληνικούς τόπους και όχι στην ξενιτιά. Όλη ή ελληνική γῆ θέλει δουλειά γερό. Τῆς λείπουν τα χέρια γιατί τα παιδιά της την άφίνουν και φεύγουν, και γιατί τα ελληνικά κεφάλαια μένουν τα περισσότερα νεκρά. Αν εξακολουθήσει να γίνεται αυτό, θάρθουνε σίγουρα, σήμερα αύριο, ξένοι να έκμεταλλευθούν τον τόπο μας. Κυττάξτε, άρχισε να γίνεται αυτό που λέμε. Οι Γερμανοί με τα όλα τους σαν άκρίδες, έπεσαν στη Μικρασία. Άφου οι ξένοι έρχονται να δουλέψουνε στον τόπο μας, θα πῆ πώς ο τόπος μας έχει άζια, και πλούτο, και δουλιά για να θρέψει πολλούς ανθρώπους.

Πρέπει να καταλάβουμε και τουτο' πώς χρέος μας άπαράβατο είνε να κάνουμε όλοι μας το στρατιωτικό μας, για να είμαστε γυμνασμένοι κ' έτοιμοι για κάθε άγώνα και πρό πάντων για τον άγώνα που πρέπει ν' άρχίση για την ένωση της φυλής.

Και τους φόρους έχουμε χρέος να τους πληρώνουμε ταχτικά, οι ελεύθεροι Έλληνες, όπως οι σκλαβωμένοι τις συνεισφορές τους για το στρατό και το στόλο.

Λέμε πώς το έθνος μας είνε φτωχό και χρήματα δεν έχει για να πορευτεί και να κάμει και τους μεγάλους του σκοπούς. Κι' όμως το έθνος μας θα είνε πλούσιο αν τα παιδιά του όλα είνε γερά και της δουλειάς, αν δε βαρυσούνται τον κόπο, αν δουλεύουν και κερδίζουν, αν κάνουν πρόθυμα το στρατιωτικό τους, και αν πληρώνουν τα δασίματα που τους ζητεί το έθνος για να προκόψει κι' αυτό το ίδιο και το κάθε άτομο.

Φτωχοί και πλούσιοι, μικροί και μεγάλοι, όλοι μας, αυτά να έχουμε στο νου, κι' αυτά να τα κάνουμε πράξη, κ' ή προκοπή θάρθει μονάχη της.

ΠΑΡΑΓΡΑΦΑΚΙΑ

Έθνικες φαγάνες — Ένα άρθρο του Πέτρου Βασιλικού στον «Εργάτη» — Το λασπωμένο σπαθί — Ο κ. Φλυάρετος.

ΟΙ ΕΘΝΙΚΕΣ φαγάνες, οι άχόρταγες, ξερογλείφονται να καταδροχτίσουν κι άλλες χιλιαδούλες, άφου οι ήμεριδες (άλλες έθνικες δουπιές κι αυτές) μάς τελαλούνε μέρες τώρα πώς την άλλη βδομάδα τελιώνει τις δουλιές της (τις δουλιές της ! !) ή Βουλή και σε λίγο θα μάς ξανακοιπάσει σ' έκτακτον σύνοδο». Δηλ. ή Κυβέρνηση για να καλοπιάσει τους βουλευτάδες να ν της ψηφίσουνε μερικά νομοκέδια, τους έταξε πώς θαν τους φέρει σ' έκτακτον σύνοδο, δίνοντας στον καθένα τους από χίλιες δραχμούλες για βουλευτική άποζημίωση.

Στα καλά καθούμενα, δίχως κανένα λόγο, θα πεταχτούνε στο βορβοροθάλο της Βουλής τόδες χιλιάδες ! Άς τάκούσουν αυτά μερικοί ήλιθιοι Ρωμιοί του Έξωτερικού πουχουν ακόμα την άνοπσία να στέλνουν παράδες για στόλους και για στρατούς και οι παράδες αυτοί να κλέφτουνται τόσο άδιάντροπα από τους βουλευτάδες.

Τίποτ' άλλο.

Ο «ΕΡΓΑΤΗΣ» του Βόλου προκόβει. Τώρα μεγάλωσε και το σκήμα του κ' έτσι δω κι άμπρός ή 'Αλήθεια θακούγεται πλατύτερα από τις εύρύχωρες πιά στήλες του. Στο πρώτο μεγαλόσκημο φύλλο του δημοσιεύεται ένα άρθρο γεννοίο του συνεργάτη μας Πέτρου Βασιλικού, ένα βροντόφωνο σάλπισμα στο λαό, ένα ολόθερμο χαϊρέτισμα στην ξυπνημένη άργατιά του Βόλου. Ο «Εργάτης» πρέπει το άρθρο του Βασιλικού να ν το ξανατυπώσει χωριστά σε χιλιάδες φυλλάδια και να ν το σκορπίσει σ' όλες τις λαϊκές τάξες, γιατί είν' άδύνατο με τα χροσά και πονετικά λόγια του Βασιλικού να μη συγκινηθεί κανείς, όσο μουδιασμένο κι αν έχει το μυαλό του κι όσο ναρκωμένη κι ε νιώθει την ψυχή του. Νά κ' ένα κομάτι από το περίφημο το άρθρο

«Ντροπή σου, Έλληνική λαί, εσύ που όχι μονάχα παινέσαι για τη φυσική σου εξυπνάδα, μά έχει και στο χέρι σου τα όπλα του ξεσκαλωμού σου. Λίγοι λαοί έχουν την εύτυχία σου κι ως είναι μορφωμένοι πιά πολύ από σένα κι ως είναι ξυπνημένοι κι άγωνίζονται για το λευτερωμό τους από την ύλική σκλαβιά ζαχάνικα και καιρούς προτήτερα από σένα. Αυτά τα όπλα σου είναι ή ψήφος σου, τα συνταγματικά σου δικαιώματα κ' οι λευτεριές σου. Ο ψήφος σου όμως έγινε στα χέρια σου μέσο να σ' έκπατούν οι άρχοντες κι όχτροί σου. Μά μάς που του παίρνουν τις λευτεριές σου, σου πατούν και τα συνταγματικά σου δικαιώματα, χωρίς να ν το καταλαβαίνεις. Αν εξακολουθείς να κοιμάσαι έτσι, θάρθει μια μέρα που θα τρέψει άζαφα τα μάτια σου, βλέποντας πώς είσαι ντίπ και ντίπ έλυσομένος, κάτω από τη φτέρνα δεσποτικής βαριές, που το σφίξιμα της θηλιάς της γύρω στο λαιμό σου ούτε καν το φανάξεται τί πράμα θάνα. Εύπνα, γιατί ρομιέ, εργάτη Έλληνα άνανόττου, μέτρησε τον κίντυνο που σε φοβερίζει. Άς γίνει ο ψήφος σου στα χέρια σου μέσο χειραφέτησής σου και λευτερωμού από τη σκλαβιά σου».

Τέτια λόγια νακούει συχνά ο λαός, τέτια φωτισμένα και μεγαλόψυχα άδέφια να νιώσει πλάι του, και γλήγορα θα δούμε το μεγάλο θάμα του έθνικού ξαναγεννημού.

ΕΞΕΘΙΚΩΝΟΥΜΕ από την «Επίσημη» της παρασμένης Τρίτης το ακόλουθο παραγράφια (σελ. 4, στήλη 2).

«Κατά την χθεσινήν παρουσίασιν των Άρχων το μάτι του Βασιλέως έπεσε στο ξίφος ενός άνωτέρου άξιωματικού.

- «Πεζός ήλθατε ;» ήρώτησεν ο Βασιλεύς.
- «Ο άνώτερος άξιωματικός, μη γνωρίζων που ναπό δώση την προφητείαν αυτήν του Άνακτος, έμείσθησεν όλίγον τα λόγια του.
- «Μάλιστα, Μεγαλειότατε...Κάθημαι εδώ πλησίον και...»
- «Φαίνεται άλλως τε από το ξίφος σας που έχει λάσπες κάτω κάτω...»

Αυτό είναι χαρακτηριστικώτατο, γιατί αποδειχνει πως μόνο κάτω κάτω τα σπαθιά κοιτάζουμε αν είναι λασπωμένα και δε φροντίζουμε να δούμε μήπως είναι και τίποτ' άλλο λασπωμένο γύρω μας.

Ο ΓΝΩΣΤΟΣ άερολόγος κ. Γ. Φιλάρτος, άλλοτε βουλευτής και δημοκράτης και κατόπιν Υπουργός της Δικαιοσύνης και συντηρητικώτατος, τώρα τώρα μάλιστα και φυτοφάγος τρικούβερτος, ξαναγύρισε φαίνεται στις παλιές του άγάπες και μάς ξεφούρνισε το «Ριζοσπάστη» — τόσο ριζοσπάστη που από το πρώτο πρώτο φύλλο του φωνάζει πως ε κ. Κυριακούλης Μαυρομιχάλης έκκαμε εθνική έπερωτήση στη Βουλή κ' έβρισε την εθνική γλώσσα ! !

Ο κ. Φλυάρετος μάς έχει συνειβίσει από τέτιες άνοπίες φλυαρίες και γι' αυτό καθόλου δεν ξαφνιαζόμαστε, όπως κι ε μάς τις παρουσιάζει, είτε με ριζοσπαστικό σκούφο είτε με μοναρχικό τρικαντό.

ΣΕ ΓΛΩΣΣΟΛΟΓΟ ΒΟΥΛΕΥΤΗ

Τη γλώσσα για σταφίδα πέρασες, δεν έκανες νισάφι ως που ξέρασες.

Βαρλέντης